

Kuva: Vesa Kataisto

Miten Karvinen kohtasi Kartzanin

Vesa Kataisto

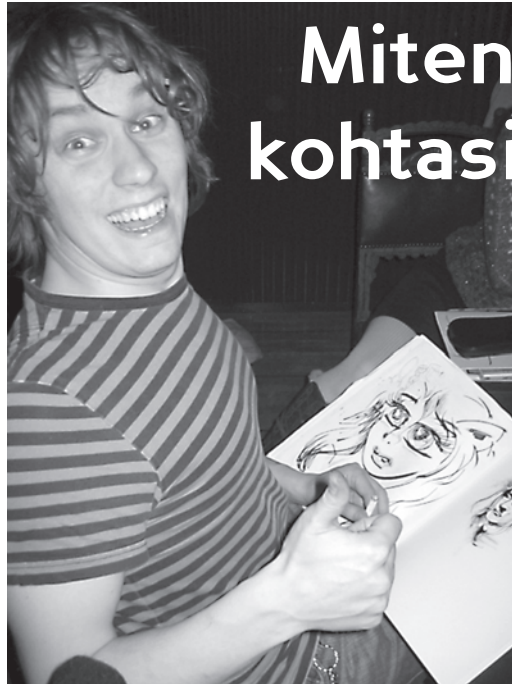
Vapaa taiteilija Kari Sihvonen (s. 1980) surffaa töissään sujuvasti korkean ja matalan välillä. Inspiraatiota antaa tarvittaessa reipas musiikki, kuten AC/DC. Kyseisen bändin kaikki viralliset levyt ja muutama muukin löytyvät Sihvosen hyllystä. Tie kuvittamisen ja sarjakuvien pariin alkoi kuitenkin suhteellisen viattomalla ja varsin yleisellä tavalla, Aku Ankasta.

”Kaikki lähti Aku Ankasta, mutta varsin nopeasti mukaan tuli myös Karvinen. Aika normaali porttiteorian mukainen tarina siis, aloitetaan kevyestä ja vähitellen siirrytään kovempaan kamaan. Muistan varsinkin sen Aku-jutun, jossa Aku kittasi täysillä Sihi-juomaa, niin että lopulta aivan tursusi sitä.”

”Ylä-asteen aikoina alkoi sarjakuvien keräily, lähinnä Marvelmatskua tuli hankittua urakalla. Siinä samalla sain myös piirtohommiin uutta kipinää. Ron Frenzin juttuja oli silloin paljon Hämähäkkimieheessä, joka on aina ollut ehdoton suosikkini Marvelin hahmoista. Niinpä olen kerännyt kaikki Hämähäkkimiehet vuosilta 1980 – 2004, ja on tullut hamstrattua tuplakappaleitakin lehden alkuvuosilta. Keräilynto on nyttemmin laantunut, koska uusimmat Hämis-tarinat ovat olleet aika väsyneitä.”

”Olen aina piirrellyt jossakin määrin. Onni ja onnettomuus oli se, että ala-asteella oli samalla luokalla yksi todella hyvä piirtäjä, paljon parempi kuin mitä itse olin siinä vaiheessa. On varmaan nykyäänkin. Tilanteesta syntyi sellaista tervettä kilpailua, ja kai silloin minulle tuli sellainen pätemisentarve, että pitää piirtää tuo tyyppi suohon (heh). Siinä en onnistunut, mutta kilpailu oli kuitenkin omiaan kehittämään piirtotaitoani. Aika aikaisessa vaiheessa tuli kuvioihin tämä kehittymisen tarve.

Sarjakuvien kustantamistoimintaan en ole juuri osallistunut. Asemaryhmittymässä tuli oltua hetken aikaa

”Voi sarjishahmo, miksi sinulla on noin suuret silmät?”

mukana, mutta en hirveästi osallistunut sen harjoittamaan toimintaan”, Sihvonen muistelee.

”Oikeastaan koin koko homman aika ahdistavana. Mieluummin väännän sarjiksia vastaisuudessakin yksin, kuin menen tuollaiseen ”hei, me tehdään sarjakuvaa” porukkaan mukaan. Eipä tarvitse ainakaan tuntea huonoa omaatuntoa ajoittaisesta tekemättömydestään, ja mikä tärkeintä ei tarvitse olla tilivelvollinen tekemisistään paitsi itselleen. Voi tehdä roskaa tai ns. vakavampia juttuja ilman että tulee kiistaa linjaveto-asioista. Kätevää, eikö?”

Tykytyksiä koettiin Johnny Knigassa.

Marvel über alles!

”Marvel on ollut aina kova juttu, ja on sitä vieläkin, vaikka en näistä uusista juitsuista jaksa enää innostua. Vanhoissa on sitä jotakin. Nostalgia saa varmaankin mut aina palaamaan noiden lehtien pariin.”

2000 -luvun alussa Sihvonen loi oman supersankarinsa, Hyvä-miehen, joka oli paljon Peter Parkeriakin suurempi antisankari. Samoilla linjoilla

mutta ilman trikoita mentiin Reima Mäkinen kanssa toteutetussa Ruuhkalukemistossa numero yksi -kevättä ilmassa, syksyä rinnassa” (Kuvagra 2001). Joren, onnetoman luuserin elämä oli parodisen kamottavaa. Mäkinen kirjoitti ja luonnosteli, Sihvonen piirsi tarinan puhtaaksi. Aiheesta kehittyi kuitenkin nuoruuden angstikuvausta vakavampi, laajemmin kantaaottava sarjakuvaromaani Kivisyli (Sarjamaani 2002).

”Hyvä-mies oli tällainen kokeilu piirtää itse supersankarijuttuja. Oikeastaan Korpraali Kanki, joka on seikkaillut jo vuoden verran Myrkyn sivuilla, on jonkinlainen pervompi re-inkarnaatio Hyvä-miehestä.”

”Harmi, että Korpraali Kangen tekeminen on tällä hetkellä katkolla kun olen yrittänyt keskittyä erään pitemmän jutun työstämiseen. Korpraalia on ollut hauska tehdä ja tekisin sitä mielelläni jatkossakin, mutta kaikkeen ei vain ole aikaa.”

”Kvaak.fi -nettifoorumilla eräs salaperäinen, Laymon-nimimerkkiä käyttävä tyyppi mainosti nettisivujaan ”Puhdasta eksploitaatiota”, jossa oli saatavilla suomennettuna vanhaa itoloroskasarjakuvaa (fumetti nerä) hyvälaatuisina skanneina. Olin aikamaisen onnesta soikeana kun sain tätä matskua käsiini... No, tämän tyyppin kanssa päätettiin sitten, että miksipä ei tehtäisi vastaavaa rainaa ihan itse. Laymon hoitaisi käsikirjoituksen ja minä piirrospuolen. Tarjottiin sitten tätä Tuhmien tyttöjen korkeajännitystä Myrkkyyn, jossa eka osa julkaistiinkin,

Korpraali Kanki Myrkkylehdestä.

hommasta oli tarkoitus tulla muutaman jakson jatki. Mutta negatiivisen palautteen takia projektin julkaiseminen tyssäsi ensimmäiseen osaan. Eräs lukija oli ilmeisen pöyristynyt lukemastaan ja lähettänyt toimitukseen palautetta, jossa valitti sarjan perustuvan mielisairauteen. Että sellaista. Kyseessä oli varmaankin joku Karvis-diggari. Toinen osa ehdittiin kuitenkin tehdä valmiiksi, se julkaistiin Petteri Tikkasen pienkustanteessa, Patossa” (Patto 3/2005).

”Kaipaa sellaisen roska-sarjakuvan teko on vain vastaveto tai reaktio minun mielestäni aika väljähtäneelle, vakavalle Suomalaiselle sarjakuvulle, jota tuntuu tursuvan joka tuutista. Ei meikälä jaksaa olla aina vakava. Ja pitäähän nyt roskaakin olla!”

”Pakko tässä samaan hengenvetoon on kuitenkin tunnustaa, että työn alla on nyt hieman vakavampiin teemoihin nojaava sarjakuvateos Jukka Tiluksen käsikirjoitukseen.”

”Lämmin veri tekee hyvää iholle!”

Iloisen 1970-luvun lopulla fumetti nerin pehmeämpi osasto saapui suomalaisiin lehtikipareihin. Opettajainhuoneissa kauhisteltiin oppilailta takavarikoituja Karzaneita ym. vastaavia ”aikuisten sarjakuva” -julkaisuja, jotka oli väännetty suomeksi vielä alkuperäistekstiäkin huonommalla maulla ja tuotettu kaikin puolin halvasti. Aina valmis Seura-lehtikin teki tükistä asiaa, kun Kanki Kukkonen -lehden gorillajaksossa (ks. Petri Hiltusen artikkeli) vilahdi ”muutaman kerran liikaa turpiinsa saanut” ex-nyrkkeilijä ”Purtsi”. Pertti ”Purtsi” Purhosta ei suomentajan oivallus huvittanut. Meidän aikoihimme asti säilyneet lehdykät alkavat olla keräilyhinnoissa. Sihvonen on toistaiseksi onnistunut tekemään edullisia löytöjä.

”Kyllä niitä vielä löytyy, ihan kohtuuhintaankin jopa, jos jaksaa vähän kierrellä

divareita. Jotkut numerot ovat tosin vaikeampia löytää hyväkuntoisina kuin toiset. Huonon liimasidonnin takia monet ovat lahonneet aikoja sitten. Karzanit kuuluvat näistä omiin suosikkeihini, mutta myös arvokkavasti näyttelijä Alain Delonia muistuttavan Alain Velonin seikkailut ovat mukansatempaavia. Sekä pitäähän tässä yhteydessä mainita myös John Stravolta, joka on jonkinlainen sekopää-väännös John Travoltasta. Travoltaan verrattuna Stravolta on kuitenkin aika arvokkavampi sälli. Näissä seikkailuissa toiminta keskittyy hurjiin tanssikilpailuihin ja Puertoricolaisten pieksämiseen. Melko älyttömiä juttuja siis”, nauruskelee Sihvonen.

”En ole oikeastaan koskaan ollut kiinnostunut huumorisarjakuvista sillä tavalla että olisin niitä lukenut, paitsi nuorempana Karvista ja muita vastaavia, jos niitä nyt huumorisarjakuviksi voi sanoa. Olen ajautunut tekemään huumorisarjakuvaa itse siksi, koska sitä on niin pirun helppo sultaa sivutolkulla. Huumorin kuk-

ka on siis puhjennut kukkimaan varttuneemalla iällä. Ja onhan Myrkkylehdestä tavallaan hyvä foorumi saada juttujaan julki. Se leviää kuitenkin melko moneen lehtipisteeseen.”

”Myös musiikki ja sen soittaminen on ollut minulle aina tärkeä henkireikä. Pääsee välillä piirtopöydän äärestä muita juttuja puuhaamaan. Oma bänditoiminta on tärkeä harrastus.”

Etsivä löytää töitä

Sihvosen kynänjälkeä on näkynyt myös vakavammassa projekteissa, mainoksissa sekä televisiossa. Kuvittajaksi vai sarjakuvantekijäksi tai videopeligrافیkiksi, mitä suuntausta suosittelit kotimaiselle piirtäjälle?

”Kannattaa kaikkia näitä kokeilla, jos siihen on vain mahdollisuus ja rahkeet riittävät. Jos mieli puhtaalla piirtämisellä tai kuvan tekemisellä elää, ei kannata nirsoilla. Kandeehan sitä kokeilla kaikkea, että oppii tietämään mikä on itselle SE juttu. Olen piirtänyt paljon storyboardeja mainoksiin. Se on aika lähellä sarjakuvan tekemistä. Ihan mukavaa puuhaa, mutta toisaalta voimia vievää, kun deadlinet ovat välillä sitä luokkaa että päivä on aikaa ja 20 kuvaa pitäisi tehdä. Hyvät rahathan siinä tietenkin saa käärittyä lyhyehkössä ajassa. Varjopuoli on siinä, että kun piirtää työksensä, ei voimia aina jää tarpeeksi toteuttamaan omia juttuja, mikä voi olla hyvin ahdistavaa.”

”Oman kokemukseni mukaan Suomessa pystyy elämään freelancer-graafikon töillä. Esimerkiksi Anssi Rauhala on tietääkseni tehnyt näin jo kauan, ja onhan meitä paljon muitakin. Kuvantekijän asema meillä on siis ihan hyvä, jos jaksaa yksityisyrittää.”

www.sihvis.tk

Jukka Tiluksen käsikirjoitukseen tehtyä vakavampaa sarjakuva.